

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Hjernen og Troen ere forenede.

Nr. 10.

Den 15de Februar 1894.

43de Aargang.

Evolutions-Theorien og Bibelens Lære om Menneskets evige Fremadskriden, sammenlignede.

Af C. C. A. Christensen.

(Sluttet fra Side 133.)

Jesus var, ligesom vi, en Gang dødelig, men opstod af Graven og satte sig ved Faderens højre Haand, og Jesus lovede sine Disciple, at de i Opstandelsen skulle komme til at sidde paa tolv Troner og domme de tolv Israels Stammer — de vilde følgelig da og saa være Gud lig eller, som Jesus selv siger: „I ere Guder.“ At der gives forskellige Stadier eller Udviklingstrin, inden dette Maal kan naas, er let at tænke sig, men det er dertil tydeligt stadsfæstet af Bibelen, idet vi læse om Vænder og Engle som Hjælpere for os opadstræbende Dødelige.

Oprindelig var hele den menneskelige Familie godt bekjendt med deres sande Forhold til Gud og de Væsner, som med ham beboede Himlen, men af forskellige Marsager blev Traditionen om disse vigtige Sandheder mere dunkel, og man erstattede, hvad man havde glemt eller tabt, saa godt det lod sig gjøre. Derved opkom Afgudsdyrkelsen,

idet man gjorde sig Billeder for at skærpe Begrebet, og dette udartede endelig til fuldstændig Billeddyrkelse, grundet paa den tiltagende Uvidenhed og Prætestandens Egennytte. At dette virkelig er den oprindelige Grund til Afgudsdyrkelse, har man saaende Eksempler nok paa endnu i vores Tider. Mange Kirker have saaledes haade malede og udstaarne Billeder af Gud, Engle og afdøde Mennesker, Mænd og Kvinder, der under Salmesang og Rosgelse modtage de Andægtiges Hyldest og Bonner, som om de vare levende Væsner, og dog er der Ingen, som tænker noget Urigtigt ved denne Slags Guds- eller Helgendyrkelse, idet man indrømmer disse Mennesker Forstand nok til at indse, at disse Billeder kun ere bestemte til at skærpe Begrebet om den virkelige, men usynlige Personlighed, som fremstilles. Naar man saaledes ser Katholikernes Tro paa en kristelig Evolution, finder man det

mindre latterligt, at Ægypterne kunde opfatte samme Tanke ved at tro paa Sjælens Vandring igjenem forskellige Dyrelegemer, indtil den efter flere Tusinde Aars Fraværelse kom tilbage til sit første menneskelige Legeme, som derfor blev omhyggeligt balsameret og hensat paa et sikkert Forvaringssted som Mumier.

Bibelen lærer os om Engle, baade gode og onde, og at de gode Engle ere af døde Menneskers Sjæle, der saaledes ere blevne udviklede eller ophøjede fra den lavere, dødelige Tilstand, i hvilken vi nu befinde os, til en fuldkommene Eksistens og Nydelse af Livet i Guds umiddelbare Nærværelse, hvor Død, Shgdom og Fordelivets Videlser ikke findes. Englene danne saaledes paa en Maade Mællemledet eller det næste Trin, hvorpaa Mennesket vil stige opad og fremad mod Fuldkommenhedens store uendelige Maal, nemlig at blive Gud lig. Vi finde, at Jesus lover sine Disciple, at de ubi Gjensættelsen (Opstandelsen) skulde komme til at sidde paa tolv Troner for at dømme de tolv Stammer af Israel, og dog kaldes Gud „Alles Dommer.“ Disse tolv Mænd ville saaledes være langt foran alle andre af Guds udvalgte Folk, som de ville blive satte til at dømme efter deres Gjerninger heri Livet, og det er en Selvfølge, at de ville besidde tilstrækkelig aandelig Udvikling, Visdom og Dommekraft til at beklæde denne ansvarsfulde Stilling fremfor de mange Tusinder af frelse og retfærdige Sjæle, der ikke vilde nyde denne Ære, deriblandt baade Patriarker, Profeter og kristne Marthrer. Da disse Mænd heri Livet ikke opnæaede en saadan aandelig Fuldkommenhed, maa de have faaet Anledning til at uddanne sig efter Døden i Andernes Verden eller i Mellemtilstanden, hvori de samt alle Men-

nester efter Døden ville befinde sig i længere eller kortere Tidsperioder indtil Opstandelsen. Maar disse Tolv saaledes erholde deres aandelige Uddannelse videre udviklet der, saa er det at forudsætte, at andre Aander (eller Sjæle) ogsaa kunne modtage Undervisning og Uddannelse, og Bibelen lærer os, at „derfor er Evangelium forknydt for de Døde, at de vel skulle dommes for Mennesker i Hjødet, men leve for Gud i Aanden“ — med andre Ord, at Menneskene heri Livet vel kunne danne sig Meninger om de Dødes Karakter og Sjælsværne, men at Evangeliet vilde blive dem forknydt for at forbedre og forfremme og udvikle dem i alle Henseender, saa at de kunne leve for Gud, som om det var set heri Livet.

Maar vi løse Bibelens Vidnesbyrd om, hvad visse begunstigede Mænd sige, at Gudaabenhærede til dem, saa finde vi, at de jaa, at mange af de Hellige vilde blive gjorte til Konger og Præster for at regjere paa Jorden i Forening med Jesus, som da vilde være Kongernes Konge i Ordets fulde Bethydnings. At ogsaa disse Menneskjæle, hvoraf de fleste var fattige, ulærde Folk heri Livet, ville nyde tilstrækkelig Uddannelse og Undervisning, medens de befunde sig i Anderverdenen, deres næste Trin paa Fremadskridningens Bane, for at gjøre dem sikkede til disse ansvarsfulde Stillinger, er en Selvfølge, da vi have Eksempler nok heri Livet, som vise, hvor megen Sorg og Videlse ubuelige, uvidende og onde Regenter kunne paaføre deres Undersaetter under deres korte Regeringstid. For de Undertrykte er Døden derfor det Haab, hvortil den eneste Udsigt til Bevfrielse knytter sig, men hvem kan forestille sig Hølgerne af udødelige Reginsters Herredomme, naar de vare moralst udhægtige til at regjere, enten det var

en lille Stat eller et stort Ræjserdømme? Det er derfor tydeligt, at de Hellige, som ville blive gjorte til Konger og Præster, ville nyde tilstrækkelig Uddannelses i den næste Tilstand, hvori de ville komme efter Døden, paa deres Bej eller Fremadstridningens Bane, til at gjøre dem stikkede til deres ophøjede Stilling. At de som Præster for Gud ligeledes ville behøve Uddannelse, er der Bevis nok for, naar man lægger Blikket hen over den forvirrende Masse af uenige og uvidende Religionsbekjendere i vor Verden, hvoraf mange ere oprigtige i deres Tro og Handlemæade.

Vi finde ogsaa omtalt, at Musik, Sang, Bygningskunst og andre Bidenskaber ville blive bragte i Anvendelse i det nye, det himmelske Jerusalem, som kun optager en lille Del af den herliggjorte Jord, hvorpaa udodelige Mennesker ville bo, naar den og dens levende Skabninger af forskjellige Arter ere naaede saa langt frem paa Fremadstridningens Bane. At der maal være Anledning til grundig Undervisning i disse Bidenskaber der, vil man vistnuo straks indromme, da man af Erfaring ved, at de ikke heri Livet kunne opnaas paa anden Maade, og at den fysiske (legemlige) Uddannelse ikke vil blive forsømt, kan man ved en Smule Domtanke slutte sig til.

Apostelen Paulus skriver om Opstandelsen og de forskjellige Grader af Herlighed eller Udvikling, som Menneskene ville komme til at leve under som en Følge af deres Tro og Handlemæade heri Livet i 1. Corinthier, 15. Kap., 35. Vers etc.:

"Men der maatte Nogen sige: hvorledes opstaar de Døde? og med hvordant et Legeme komme de frem?"

Du Daarel det, som Du saar, bliver ikke levetegjort, dersom det ikke dør.

Og hvad Du saar, da saar Du ikke

det Legeme, der skal vorde, men blot et Korn, være sig af Hvede eller af anden Art.

Men Gud giver det et Legeme, ligesom han vil, og hver Sæd sit eget Legeme.

Alt Ejendom er ikke det samme Ejendom, men et er Menneskets Ejendom, et andet Kvægets, et andet Fiskenes, et andet fuglenes.

Og der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiske.

En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klærhed.

Saaledes er og de Dødes Opstandelse; det saas i Hjortrænkelsighed, det opstaar i Ufjortrænkelsighed.

Det saas i Vanære, det opstaar i Herlighed; det saas i Skræbelighed, det opstaar i Kraft;

Der saas et sandseligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme. Der er et sandseligt Legeme, der er ogsaa et aandeligt Legeme.

Saaledes er der ogsaa skrevet: det første Menneske, Adam, er blevet til en levende Sjæl, den sidste Adam til en levetegjørende Land.

Det Aandelige er ikke det første, men det Sandselige; derefter det Aandelige.

Det første Menneske var af Jord, jordisk; det andet Menneske, Herren, er af Himmelnen.

Saadan som den Jordiske var, saadanne ere og de Jordiske, og saadan som den Himmelske er, saadanne ere og de Himmelske."

Efter Pauli Opsattelse af Evangeliet er den saaledes en uendelig Mængde Grader eller Trin, hvorpaa Menneskene ville komme til at staa, naar de gjen-

nem Døden og Opstandelsen blive udsædiggjorte; thi Nogle ville straale i Hærlighed ligesom Solen i Glans, Andre i ringere Grad, som Maanen, og efter Andre som Stjerner i Lighed med den forskjellige Grad af Lysstyrke eller Glans, som straaler ned til os fra Himmelhævelingen. Dette er den Slags Evolution, som Bibelen, og særlig det Nye Testamente, lærer os at tro paa, og som stemmer harmonisk overens med Menneskets naturlige Impulser og Attraa efter fremtidig Udvikling, Øphojelse og Lyksalighed.

Medens Tritænneren dersor ved at at se tilbage efter sin Oprindelse, kun med Modbydelighed betragter Åberne som sine Stamfædre, se de oplyste Hellige med en vis Stolthed tilbage til deres himmelske Oprindelse med Gud, Verdens Skaber, som deres evige, oprindelige og virkelige Fader. Først-nævnte ser ingen Hensigt, intet Maal med sin Tilværelse, medens de derimod, som tro paa Gud, se hans Bisdom og Godhed i at give dem Livet her og vise dem Midlerne til at bevare og udvikle det gjennem Evighederne, indtil de opnaa at blive deres himmelske Fader lig og stikkede til at leve i hans umiddelbare Nærhed. Den Vantron regner sig blandt Ørene og har intet Haab at leve for, medens den Troende lever et dobbelt Liv ved at nyde Bevidstheden om sit Forhold til Gud, Engle, Nander og Mennesker, der for ham stedje fremholder det uendelige Udviklings-Princip, der ligger til Grund for hans Tro, Haab og Beskræbelser, med den Forvisning, at Gud er hans Fader og de frelseste Himmelstarer hans Slægtinge og Medhjælpere fremad mod Maaret. Den Enne tilbringer sit Liv heri Mørke, Usikkerhed og Frygt; den Anden befinder sig, lignelsesvis talt, bestandig i Dagens Lys og ser

med Tilsfredshed Fremtiden imøde, ligesom han med Velbehag tænker paa sin himmelske Fortid i sin Faders Nærværelse.

Vi have saaledes i Korthed vist Bibelens Lære om Menneskets evige Fremadstriden, men ikke de Vetingelser, hvorpaa de højeste Grader af Hærlighed ville opnaas. Tiden tillader ikke, at vi ubrede os vidtløftigt over dette vigtige Emne, men dog ville vi her bemærke, at Jesus besalede sine Disciple at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet til al Skabningen, eller alle Folk, og dertil erklærede han, at „hvo, som tror og bliver dobt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt.“ (Mark. 16, 16.) Derved mene vi ikke, at Alle, som ikke høre Evangeliet, ere uigjentadelig fortalte, heller ikke, at Alle, som høre det her i Livet, ere fordømte til Helvedes Flid gjennem alle tilkommende Evigheder, men at de ville blive tildelte en Hærlighed eller stillede paa et saadant Trin af Udvikling og Lyksalighed, som deres sjælelige Tilstand gjør dem værdige eller stikkede til, og derved ville Nogle opnaa en Hærlighed lig Solens Glans, medens Andre ville komme til at nøjes med en ringere Hærlighed i Lighed med Maanens eller de forskjellige Stjerners Glans og muligvis blive adskilte fra deres mere værdige Venner og Slægtninge, hvilket vil forårsage dem Straf og Lidelse nok, da de ville forståa, at de selv have forspillet deres højere Lyksalighed ved ikke at vise Lydhed mod Guds Besalinger. Dette er den Fordommelse, som Herren taler om.

Der var en meget talrig Generation, som omtom i Vandfloden i Noe Dage, der ikke fik at høre det frelsende Budstaben (som de ikke adløde her i Livet), før Frelseren havde ladt sit Liv paa Korset — et Tidsrum af omtrent 2400 Aar —, og det er dersor kun en meget

slet Beregning at opjætte sin Omvendelse til efter Døden, som Nogle maaſte tænke at gjøre. Den tabte Tid kan aldrig gjenbindes. Omvender Eder derfor, baade Unge og Gamle, og adlyder ikke blot Evangeliets allersørste Prin-

ciper, nemlig Tro, Omvendelse og Daab til Syndsforgivelse, men ogsaa siden alle andre af Guds Befalinger, der fortællig indbefattes i disse to Bud: „Elf Gud over alle Ting og Din Næste som Dig selv.

Overbærenhed.

Medens en irritabel Person forårager meget Mismod og kun frembringer ringe eller ingen Glæde iblandt sine Omgivelser, er han i Almindelighed den, der selv lider mest ved sin Hidsidhed. Det er maaſte en Unerkendelse af denne Kjendsgjerning tilligemed en Bestræbelse for at undgaa Strid og Uenighed saa meget som muligt, der bevirker, at Folk i Almindelighed udvise en ikke ringe Overbærenhed og finde sig i mange Ting, som ere uretfærdige og utilborlige, og som udøves af Folk med et usædvanligt heftigt Temperament.

Der er en stor Kontrast mellem dem, der ere af en opfarende Natur, og dem, der ere Taalmodigheden selv. Den sidstnævnte Klasse kan sammenlignes med en velbygget Maskine; skjønt den har en hurtig Bevægelse og skal udføre en hel Del Arbejde, er den alligevel ved, at enhver Del deraf omhængelig passeret, rengjøres og smores, ifstand til at arbejde med fuldkommen Lethed og Regelmæssighed. Saadanne Personers Virksomhed bliver anvendt paa en højt økonomisk Maade, fordi deres Aands-evner ere forenede under en intelligent Styrelse; derved indstrænke de Tabet af deres Kræfter til en Ubethdelighed; deres Fremadstriden i deres Livs Virkefreds er forholdsvis hurtig, og denne jordiske Provestand er for dem en be-

tegnende Fremgang til en bedre Tilværelse.

Den største Del af Menneskeslægten er alligevel endnu ikke blevet udviklet til denne Grad af Fuldkommenhed. Mange af dem støde, rykte og sprutte og gjøre et saadant Væsen, at hvis en Sammenligning skulde gjøres, maatte de lignes ved en Maskine, hvis Mangel paa Rengjørelse og Smørelse foraarsager, at alle dens Bevægelser, undtagen de langsomme og jævne, ledfages af Rysten og Skurren, som baade er skadelig og ubehagelig. Det er ikke vanskeligt at afgjøre, hvilken af disse Klasser de, som have modtaget Evangeliets Ordinanfer, burde tilhøre. De tilhøre den taalmodige Klasse. Det hænder undertiden, at de, baade indvortes og udvortes, trykkes af forskellige Kaar og Omstændigheder i den Grad, at der kan være en Smule Afvigelse fra deres vante Fremgangsmaade, men det varer ikke længe, førend deres karakteristiske, velordnede Samvirkens gjenopretter Ligevægten, og alt gaar sin jævne Gang som før. Efterbi det er Herrens Ønde, at hans Hellige skulle tjene ham af ganse Hjerte, Kraft, Forstand og Styrke, er det højt nødvendigt for dem, for at de kunne være i Stand til at gjøre dette, at de ikke bortvælde deres Kræfter ved at være pirrelige, ophidsede og knarvorne. Omendskjønt de lægge megen

Iver og Midtfærhed for Dagen, saa-fremt de ere egenfindige og utaalmodige, foraarsage de en urigtig Anvendelse af deres Kræfter, der paa den rette Maade kunde anvendes meget fordelagtigt i ædlere Øjemed. De ligné Maskinen, der trænger til at rengjøres og smøres, og de forseje saaledes i en vis Grad Hensigten med deres Tilværelse.

Taalmodighed — langmodig Over-bærenhed — er ligesaa nødvendig for et sandt, kristeligt Levnet, som Olje er for et hurtigt bevegende Maskineri. Naar disse Egenskaber mangler, træde Haardhed og Uenighed i Stedet for Mildhed og Harmoni, og Berørelse med Andre foraarsager en Følelse, som naar En kommer i umiddelbar Nærhed af en velsyldt, kogende Vandkjedel — en stadig Frygt for at blive overstukket og skoldet. En saadan øengstelig Følelse er ikke Frugten af Kristi Evangelium, og de, hvis Utaalmodighed er Aarsag dertil, trænge til videre Udvikling og Pleje, saa at de kunne lære at stille sig af med deres Egenkærlighed og udøve Selvbeherstelse, for deres Hjerter ere fuldstændig stikkede til at beholde den gode Sæd, indtil den vil spire, vokse og bære Frugt.

I Udlægningen af Parablen om Sædemanden sagde Herren angaaende den Sæd, der var Hundrede Fold formedelst den gode og dybe Jord, i hvilken den blev saaet: „Men det i den gode Jord ere de, hvilke, naar de høre Ordet, beholde det i et snukt og godt Hjerte, og bære Frugt i Taalmodighed.“ (Juf. 8, 15.) Den gode Sæd og den gode Jordbund vare der forenede, men den frugtbærende Evne maatte plejes med Taalmodighed; thi Planten fordrer sin Tid til at fæste Rødder, vokse og afgive Grøde. Nogle af de, til hvem Guds Ord kom, modtog det med Glæde, og Sæden spirede; men de vare

for utaalmodige til at oppebie Tiden, da den vilde fæste Rødder; derfor ligner Frelseren disse ved en Klippe, paa hvilken den unge Plante visnedes, fordi den ikke havde Bædske. Nogle af dem, som idag ere Medlemmer af Kirken, udvise den samme Utaalmodighed; Tingene synes ikke at gaa hurtigt nok for dem; de ønske at fremskynde Dommedag, førend Abvarselens Dag er tilende. Meget gode Folk udvise under-tiden stor Utaalmodighed. Maaske de, naar de havde erholdt mere Kundstab formedelst Erfaring, erkjende Nødven-digheden af at være i Besiddelse af Overbærenhed ligeoversor Andre.

Det er ikke en fornustig Fordring at forlange, at en særegen Tilkjendegivelse af Taalmodighed bør være en uendelig Underkastelse af yderlig Birrelighed i Andres Sindsstenning. Naar Taalmodighed antager denne Form, da ophører den at være en Dyd, og det gjør den rette Slags aldrig. Der for-dres en stor Gave til at skjule og en alvorlig Dommekraft til at stille mellem de To. Et stadigt opfarende Gemht imod Andre er en Synd, og navnlig i Hjemmet er det Ophav til megen Elen-dighed. Bedvarende at give efter for dette, naar det paa en bestemt, fredelig og afgivende Maade kunde dømpes og derved tilvejebringe bedre Forstaelsel, er ligesaa urigtigt, som Tilladelse af urigtige Handlinger er syndig. Det er undertiden nødvendigt, at Folk forsvare sig mod Andres Ubehageligheder, men det er aldrig forsvarligt, at de henfalde til den samme Bildsfælffe, som de selv forsøge paa at modstaa. Birrelighed hos den ene Person har ingen formil-dende Virkning paa en anden Persons Birrelighed. Guddommelig Taalmodighed er den, som leder Menneskene, ved at den blodgjør deres haarde Natur, og gjør dem stikkede til et højere og bedre

Liv, saafremt de tillade det og leve i Overensstemmelse med sande Principer. Dette er den Egenskab, de Hellige selv dyrke og tillige føge at med.

dele til Andre, at de ved alvorlige, stadge og kraftige Troens Gjerninger kunne tjene Herrernes Herre. — Deseret News.

Godt Humor.

Der findes Folk, som tage Humøret over et nok saa ringe Uheld, ja, som blive rent nervøse og vrede over, at Noget gaar dem imod. Denne Svaghed kan ofte være en „Naturfejl,” men i Neglen er det en Følge af mindre god Opdragelse. Vaade Born og Voksne skulde ove sig i at beholde Sindets Ligevægt, fornemmelig skulde man være paapåhælig, naar det kun gjælder Smaating. Den Mand, som bliver vred fordi Middagsmaden kommer lidt for sent paa Bordet, eller fordi der mangler en Knap i Undertojet, — han burde for det Første vogte sig for, at hans Mangel paa Selvkontrol skal ses af Vørnene, thi de ville efterlignе det slette Eksempel — maaske hele deres Liv, — og dernæst burde han ikke paa en saadan Maade tilføje sin Hustru en urimelig Krænkelse. Ved at tænke paa disse sine Nærmeoste og den Skade, han volder dem aandelig og legenlig, vil han lettere sættes i Stand til at ove sig i at beherske sin Bredes over Smaating og derved beskytte sine Born mod at faa en daarlig Opdragelse.

At man i sligt opbrusende Bredesmod kommer til at sige og gjøre, hvad man vilde beklage og angre i lange Tider, burde ogsaa være til Mindelse om, hvor nødvendigt det er at kunne være Herre over sit eget Sind i Øjeblikket.

At forglemme sig og lade Breden bruse frem, tager det gode Humor bort for længere Tid; et saadant Bredesudbrud er mere end en kort Byge, hvorefter Solen atter kommer frem; det er mere end en Haglbryge, som kjoler, skader og bedrøver Alle i Hjemmet. Stæng ikke et godt, jævnt Humørs varmende og oplivende Sol ude fra Dit Hjem, thi Sligt vilde være en Shnd baade mod Dig selv og alle Dine Kjære. Glem ikke, at med et godt Humor kan Du overvinde mangfoldige Uheld ligesaa let, som Du gaar af Vejen for et lille Vandhul paa Gaden, medens det at tage Humøret passende kunde sammenlignes med at hoppe med fuld Forsæt lige ud i Vandhullet, saa baade Du og alle Dine Omgivelser tilsmundjes — til ingen Verdens Nytte, men til lang Tids Ergrelse.

Pas Dit Sind og hold det i Ligevægt. Glat Kjærne ud af Din Pande, de blive ellers altfor snart baade dybe og stygge; skaf Dig ikke flere graa Haar, end Alderen fører med sig; men fremfor Alt — tænk paa Din Hustru og Dine Born, som maa lide meget og uforstyrdt og ville tage et slet Eksempel med sig ud i Livet, fordi Du ikke forstaar et kort Øjeblik at være Herre over Dit Sind og glemmer at være — en Herre.

Tankesprog. Den sangne Fugl glemmer ikke at flyve.

— En Faders Kjærlighed rækker over Bjergene, en Moders er dypere end Søen.

— Man kan ikke studere Svømmekunsten paa et Gulvtæppe.

Den 15de Februar 1894.

Veltalenhed.

Veltalenhed har en mærkværdig stor Magt; den har i Virkeligheden Evne til at iklede Sandheden Ord, som tiltale Tilhøreren med uimodstaaelig Overbevisning. Den er et underbart Redskab, ved hvilket een Mand ofte kan raade over hele Nationers Skjæbne, og den er maaſſe den lettest forklarlige Aarsag til den Enes Overlegenhed overfor den Aanden. En veltalende Person er en Helt; hans Holdning paa Talerstolen maa svare til de Udtalelser, han fremkommer med.

Naar Samfundsforholdene ere urolige, naar Boldsgjerninger i visse Retninger ere i Tiltagende i en saadan Grad, at Tillid og Sikkerhed staa i Fare, da opvækkes Veltalerens slumrende Egenskaber, og hans filosofiske Ord klinge da tydeligst. Ligesom Brugen af Medicin er upraktisk og unødvendig for sunde Mennesker, saaledes er Veltalenheden til ringe Nutte, hvor Samfundsforholdene ere i en god og sund Forfatning. Vi lære ved at gjennemløſe øldre Nationers Historie, at da Undertrykkelsens Nag hvilede paa deres Skuldre, og Overmagtens Bælde paa en ublu Maade trodsede dem, da var det, at Veltalenheden stod paa sit Højdepunkt. Det var i Romernes trykende Dage, da Brutus (den øldre), swingende Lucretias blodige Dolk, uſtyrligen rykkede frem og med sin djærve Veltalenhed begejstrede Folkets Æresfølelse samt formaade dem til at drive Tyrannen fra Rom og til siden at oprette en Republik.

Det var George den III.s uretfærdige Love mod Kolonisterne i Amerika, der fremtvang den brændende Tale fra Patrick Henry, som indgav hans Tilhørere Mod til at ile ud af Salen med Elkøet af hans sidste Ytring paa deres Læber: „Til Vaaben! Til Vaaben!“ Veltalenheden bliver i mange Tilfælde misbrugt. Mænd, som ere velsignede med denne uwurderlige Gave, bruge den som oftest i egennyttige Øjemed. Dette er ikke rigtigt. Hvor ofte kan man ikke i disse vore Tider høje til Advokatens smukke og velvalgte Ord, naar han virker for at frihjende Forbryderen ved at afværg Retsfærdighedens Fordringer. Rigsdagsmænd og Lovgivere bruge i altfor mange Tilfælde deres Veltalenhed til at modarbejde saadanne Lovforslag, som, hvis de bleve gjennemførte og vedtagne, vilde tjene til Folkets Bedste, men muligvis skade Enkeltes personlige Interesser. Naar vi tale om Religion, saa finde vi, at Veltalenhed anvendes paa lignende Maade. Prædikanten bruger den Methode, at hvis Folket ikke synes at føle sig tilfredsstillet af det, han prædiker, saa er han altid villig til at forandre sin Tale og onibytte Formen; han søger først for sit Livsophold, dernæst søger han at forandre Guds givne Love paa en Maade, som sikrer ham Folkets Undest, thi derpaa beror hans timelige Vel. Han bruger sin Veltalenhed i egennyttig Hensigt.

De, som have hørt Robert G. Ingersoll — Kjæmpen for Fritænkeriet og Gudsbespottelsen — tale, sige Alle, at hans Veltalenhed overtræffer alt Tænkeligt; men hvorledes misbruger han ikke denne Gave — hvorledes benytter han den ikke til at lede Menneskers Sjæle ind i Mørke og Fortvivelse? Thi foruden Haab om Liv efter dette og Fortroeftning til en Gud, som vil belønne

Menneskene for det Gode, de udførte, og uddele Retfærdighed til dem, som side uretfærdigt her i Verden, er det kun Fortvivelse.

Dersom den Paastand er sand, at den Beltalendes Ord ere mest klængfulde, naar Samfundsstillingen er i Norden, eller naar Ulykke og Tilsintetgjørelse true Folket, hvad skulle vi saa sige om den nuværende Tid? Vilde det ikke nu være onskeligt, om Beltalenheden kunde fremtræde i sin Storhed og mulig efter tænde Hjærlighedens Glæd for Sandhed og Ret i religiøs Henseende hos den slumrende Menneskehed? Efter hvad vi kunne se, staa Sandhedens Principer i Fare for at blive aldeles tilsiidesatte, og det er af største Nødvendighed, at rettænkende Mænd fremstaa, som frimodigt og uden Frygt advare Folket mod Folgerne af saadan selvpaatagen Ret til at omdanne Kristi sande Lære. Naar vi betragte det Evangelium, som Jesus lært, og granske de Lærdomme, som af ham blevne givne til Folks Esterlevelse, se vi, at hvis de blive adlydte, skulle Menneskene til sidst gennem dem blive opøjede i Guds Rige.

Det Evangelium, om hvilket Paulus sagde: „Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Maade, til et andet Evangelium; endog der er intet andet; kun ere der Nogle, som forvilde Eder og ville forvende Kristi Evangelium“ (Gal. 1, 6. 7.) — denne store Frelsningsplan, som ikke kan forandres i det Mindste og dog bibrænde sine frelsende Egenskaber, hvor er den ikke blevne forandret, sonderlemmet og tilføjet med Menneskebuds! Men vi skulle tro, at det, som i vore Dage læres i de forskellige Kirkesamfund under Navn af Kristi Evangelium, af Jesus eller hans Apostle vilde blive gjenkjendt som dette? — Vi kunne tydeligen mærke den store Forskjel og se, hvorledes menneskelige Tilsetninger og Forandringer ere blevne gjorte. Staar Frelsningsplanen saaledes ikke i Fare for at tabes af Sigte? Og er det ikke af største Vigtighed, at Beltalenheden gjør sig gjældende saa meget som muligt for igjen at frembringe den Ordning og Forfatning, som Jesus oprettede blandt Folket i sin Tid? Blandt Guds Folk har der til visse Tider været Mænd, som have været rigeligen velsignede med denne ødle Gave, som formedelst Guds Aands Bevægelse og Inspiration have været i stand til at iklæde deres Tanker saadanne Ord, der have tydeligjort Evangeliets Principer; vi have mange Saadanne i vore Dage, for hvilke vi ere Gud taknemlige. I Kirkens første Tid (i denne Uddeling) fandtes Mange, som i Ordets fuldeste Forstand varie Beltalere, men deres Erfaring med Hensyn til at forhunce Evangeliet var kun ringe, og de toge selv Venen; derigennem paadrog de sig Guds Mishag, og da de ikke omvendte sig, henfaldt de i Mørke, Guds Aand forlod dem, og deres Beltalenhed anvendtes siden til at modarbejde Sandheden. Foruden den Helligaands ledsgagende Kraft kan ingen Mandes Beltalenhed plante Vidnesbyrdet om Evangeliets Sandhed i noget Menneskes Hjerte. Vi have ogsaa mange Beviser for, at ligefremme, ukunstlæde Ord, ledsgagede af Guds Aands Inspiration, have vælt oprigtige Mennesker til Esteranke og Besindelse. Vi ønske at paapege og fremføre to vigtige Punkter. For det Første: Et fint og dannet Sprog, som ved rigtig Pleje kan udvikles til Beltalenhed, er en stor Hjælp for dem, der blive kaldede til at gjøre Tjeneste i Herrrens Tingaard som Budbærere af Sandheden. Ved at anstrengte sine Kræfter kan man paa en mærkværdig Maade udvikle sine Talenter, forfine sine Udtale og sammenfatte sine Tanker i et Sprog, som fængsler Folkets Opmærksomhed. For

det Andet: Den Holdning og Værdighed, hvormed man optræder. Det kan maa ske indvendes, at Beltalenhed er en særskilt Gave af Gud, som ikke er blevet given til Alle; det er den imidlertid, men den, som aldrig har prøvet sig selv, ved jo ikke, hvilke Egenkaber han i denne Henseende er i Besiddelse af. En upoleret Diamant ligner et almindeligt Glasstykke, men efter at den er slæben og poleret, henrykkes næsten Alle af dens Glans. Den Helligaands Gave og Bræste-dommets Fuldmagt, som bliver tildelt en Eldste af de Sidste-Dages Hellige, har samme Virkning nu som tilhørn, og hvis han vil uddanne disse store Bessignelser, som gives ham, saa ville de i Forening virke til Forædling og Udvikling af hans Sprog saavel som andre Egenkaber, hvormed han er blevet begavet. Ingen Mand kan i vore Dage anvende sin Beltalenhed til bedre Nytte end til Gjenopbyggelsen af Guds Rige paa Jordens og til at berede Menneskenes Hjarter for et bedre Indtryk end det, der gives dem ved falske Lærdomme, saadanne som læres af Personer uden Myndighed. Ingen Løn for udført Arbejde er saa stor som den, der er lovet en Retfærdighedens Helt, En, som uforstået og uden Frygt protesterer mod Tilintetgorelsen af Guds aabenbarede Love.

Gren tilhører Gud for alt det Gode, som udføres, thi det er kun ved hans Kraft, at vi ere i stand til at udrette selv det aller Mindste. Hvis vi ikke tilskrive ham Gren, da staa vi i Fare for at miste Landens Lys og Bejledning; og hvor stort er ikke det Mørke, som en Gang var Lys, men blev forvandlet til Mørke paa Grund af Egenkjærlighed og Ulydighed!

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Zion ankom til København via Liverpool:

Den 30te Januar: Rasmus Rasmussen og Martin Olson fra Millville og Peter C. Jensen fra Bear River City Utah.

Den 3die Februar: William Bucholt fra Nephi, James Larsen fra Mapleton og Christian Thompson fra Levan, Utah.

Vi byde dem Alle Velkommen, og vi ønske, at Herren maa velsigne dem i deres Bestræbelser for at sprede Sandheden i disse Lande.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse tilbage til deres Hjem i Zion:

Eldste John Christensen fra at arbejde i Göteborgs Konference;

Eldste Erik P. Lindquist fra at arbejde i Stockholm Konference og Eldste German Rasmussen fra at arbejde i Aarhus Konference.

De have Alle arbejdet med Flid for at sprede Sandhedens Budstab, og vi ønske dem en lykkelig Rejse og en glad Hjemkomst.

Beskikkelse.

Eldsterne Nasmus Nasmusen og James Larsen beskilles til at arbejde i Københavns Konference.

Eldste Martin Olson beskilles til at arbejde i Skåne Konference.

Eldsterne Peter C. Jensen og William Buckholz beskilles til at arbejde i Aarhus Konference.

Eldste Christian Thompson beskilles til at arbejde i Aalborg Konference.

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Eldste H. A. Pedersen i Logan Cache Co., Utah, udtrykker under 30te December 1893 sin Glæde og Tilsfredshed ved atter at være kommen tilbage til Zion, og han siger med Digteren: „Ingen Plet paa Jordens er sjøn som Du, mit Hjem.“ Naar en Mand for en Tid har været borte fra sit Hjem i Efraims stille og fredelige Dale og tilmeld blandt Mennesker, som i Almindelighed ikke paafønne hans Arbejde og Opfrelse, da forstaar han, naar han atter vender tilbage, tilfulde at vurdere sit Hjem. Broder Pedersen siger, at han følte stor Glæde ved sit Arbejde blandt det skandinaviske Folk og navnlig blandt Normændene; mange kjære Grindringer ere knyttede til denne hans udførte Mission, ved hvilken han har haft mange Beviser paa Guds Godhed, hans Lovsters Opsyldelse og den Kraft, som han skærker sine Ejendomme, der i Tro sætte deres Tillid til ham under alle Omstændigheder. Han skriver, at sjældent Tiderne herover ikke ere de bedste for Tiden, er der dog meget Faa, som mangl Livets Nødvendigheder.

Hans Hjemrejse var meget heldig, og han havde den fornøjelse at overvære Udstillingen i Chicago i 4 Dage. Han soler taknemlig til Herren for hans faderlige Beskyttelse mod ham og hans Familie i det forbiligangne Aar. Tilsidst ønsker han alle de Hellige i Skandinavien og hans Medarbejdere, Missionærerne, et glædeligt Nytaar, tilligenmed Lykke og Fremgang i at udbrede Guds Værk, og sender en kjærlig Hilsen til baade Søskende og Venner.

H. P. Hansen i Aalborg skriver den 2den Februar: Tiden synes at svinde hurtig hen; vores Forsamlinger ere bedre besøgte af Fremmede, siden Vinteren begyndte. Udsigterne tyde hen paa, at Adskillige i en nær Fremtid ville slutte sig til Kristi Kirke. Vi have paa Landet og i de mindre Byer afholdt mange Møder, som i mange Tilfælde have været færdedes vel besøgte og i alle Henseender tilfredsstillende.

Her i Byen afholdes i vort gamle Lokale hver Søndag Formiddag Søndagsstole, som er godt besøgt af de Helliges Børn og en Del af Forældrene.

Søndag Eftermiddag og Aften samt hver Onsdag Aften afholdes offentlige Møder; de unge Mænd have deres Forsamling hver Mandag Aften. Alle disse Møder samle stadig mange Tilhørere, baade Hellige og Fremmede. Tirsdag Aften behydes afvekslende til andre Møder til Evangeliets Forskremmelse. De fleste af de Hellige i denne Konference ere gode og trofaste Medlemmer; de glæde sig i Evangeliet og bestræbe sig efter bedste Evne for at opfylde deres Pligter i enhver Henseende; ligeledes gjøre de sig al mulig Umage for, at Livet saavel for Zionstældsterne som for dem selv indbrydes i alle Maader kan blive behageligt. Skriften siger: „Træet kjendes paa Frugten,” og jeg kan i Sandhed bevidne, at Frugterne af Evangeliet — indbrydes Kjærlighed — vise sig hos de Hellige. Alle Missionærerne virke med rosværdig Æver for at fremme den ædle Sag, de have paataget sig; de føle sig Alle glade og tilfredse og nyde Helbred og Sundhed.

Vi have sandeligen Aarsag til at være taknemlige mod vor himmelske Fader, fordi han har holdt sin beskyttende Haand over os, og fordi vi ere blevne agtede værdige til at repræsentere hans store Sidste-Dages Bær.

Korrespondance.

New York, den 17de Januar 1894.

Præsident C. A. Carlquist.

Kjære Broder!

Vi ville ikke trætte Dem med et langt Brev — vi have forresten ikke Tid til at skrive mange Ord —; vi ville blot sende Dem nogle saa Vinjer og underrette Dem om, hvorledes vor Rejse er gaaet, siden vi sidst skrev Dem til (fra Liverpool).

Vi forlod Liverpool sidste Onsdag Eftermiddag Kl. 12.30 med Dampfæret «Majestic», og vi ankom hertil i Eftermiddag Kl. 2.

Rejsen over det mægtige Dyb var langt fra behagelig, men den var maafer saa god, som man kan vente det paa denne Årstd. Intet særdeles Usædvanligt hændte os. De ved nok, at ombord er den ene Dag omtrent som den anden; men i Søndags havde vi noget Ekstra, nemlig Gudstjeneste (efter den engelske Kirkes Ritual). Skibets „Purser“ fun-

geref som Præst paa 1ste Klassé, og dets Hoved-Steward agerede Præst paa 2den Klassé. Sangen ledsgedes af Pianoafkompaniment af en af Passagererne. Gudstjenesten, som holdtes i vor Afdeling, varede $\frac{1}{2}$ Time, og i dette korte Tidsrum bleve Guddommens Navne nævnedes over 160 Gange, foruden hvor de forekom i Bibelteksten. Gudstjenesten var, vel at mærke, kun for Salonpassagererne; de stakkels Mellemdæfspasagerer — herved 100 — maatte tage til Tælle med noget ikke nær saa Højtideligt — de maatte fordrive Tiden med at sjolle paa Concertina, synde Viser og drinke „blegt“ Øl.

Vi ere Herren meget taknemlige for hans beskyttende Varetægt, som har været over os, saa langt vi ere komne paa vor Hjemrejse, og vi stole og haabe fremdeles paa hans Belsignelser.

Med kjærlig Hilsen forblive vi Deres
Brødre P. T. Rundquist.
Charles L. Olsen.

Jøderne i Østeuropa.

(Fortsat fra Side 141.)

I disse Egne bære Jøderne endnu et ejendommeligt Mærke fra Fortidens Undertrykelse, nemlig de tyske Familjenavne, som for godt 100 Aar siden paanødtes dem efter Kejser Josef den Andens Bud. Udsorelsen heraf var overdragen Kommissioner af tyske Officerer, og disse grebe først til forstjellige Navne paa Dyr, Planter, Edelstene o. desl., eller paa Haandværkere og Folkesærd; man fik baade Hirsch (Hjort) og Wolf (Ulv), Adler (Orn) og Nachtigall (Nattergal), baade Rosenbaum (Rosentre) og Rebenwurzel (Vinrankerod), Gold (Guld) og Diamant; Schneider (Strædder), Glaser (Glarmester), Franzos (Franskmand), Deutsch (Tysker), Unger (Ungarer), Pollack (Polak) v. l. Men snart strakte Opsindsomheden sig til en Række mere eller mindre lojerlige eller meningsløse Navne, lige fra Zuckernandel (Sukkernandel) til Eszig (Eddike), fra Weinglas (Binglas) til Maschinendrath (Maskintraad), fra Beilchenduft (Violduft) og Wohlgeruch (Belugt) til Sanftmuth (Blidhed), fra Weisheitsborn (Bisdomsbrond) til Temperaturwechsel (Temperaturstiftse). Og tilsidst viste Officerernes Overmod og Raahed sig i at udfinde latterlige, ildeklingende, ja, rent ud usommelige Begrænsninger, som de ligefrem paatvang dels de rige Jøder, som efter nærmere Forhandling maatte løskjøbe sig, dels de fattige, som ikke havde Raad til at betale for et nænere Navn. Man tænke Navne som Küßmich (Kys mig) og Singmirwas (Syng mig Noget), som Saumagen (Somave) og Kindskopf (Kvæghoved), som Mist (Møg) og Drachenblut (Drageblod); men der forsmaaedes end ikke ærerørige Skjæds-

ord, som hæftedes paa hele Familjer (Galgengugl og Lusefnæker, Dranker og Blodsuger, Lommethv og Horevært). De værste af disse Navne ere vel senere efter Ansøgning ændrede, men mangfoldige findes endnu i Galizien og ere dersfra vandrede til de andre østrigiske Lande — medens de i Ungarn ere blevne afløste med madjariske — og de staa nu som et varigt Minde om den ringe Dannelse, den østrigiske Officersstand den Gang havde.

I Rumænien, den sidste Del af „Halvafien,” have Jøder boet i umindelige Tider, om end i ringere Tal, og her mødes begge Grene af den jødiske Stamme, nemlig baade spanske Jøder, som indvandrede i det 16de Aarhundrede og have opslugt de gamle, østerlandske Menigheder og polske Jøder, som ere komne Nord fra, dels i Midten af det 17de Aarhundrede efter den frugtelige Kosakopstand imod Polakkerne, dels siden 1830 under det haarde russiske Tryk. Deres Tal opgives til 250—300,000, hvoraf de fire Femtedele bo i Moldau; de udgjøre her næsten en Ottendededel af Befolkningen, altsaa en lignende Brokdel som i Polen og Vestrusland. De have for en stor Del Handelen i deres Hænder og ere desuden Landets dygtigste Haandværkere; men deres Stilling er ikke synnerlig gunstigere end i Rusland. Man hører dels den sædvanlige Bestyldning, at de udsuge Folket med Klager, dels Klager over, at de ere en fremmed Stamme, der ikke vil smelte sammen med Landets egne Børn, fordi de endnu for en væsenlig Del have beholdt deres gamle Dragt og deres ejendommelige Sprog, henholdsvis det gammelspanske og det

jødethyfke. Men i Virkeligheden striver Uviljen sig her — som i Rusland — fra den Overvægt, som deres Flid, Farvelighed og Sparsommelighed giver dem, og det Afsvæk, de forvolde Kjøbmændene ved deres Driftighed og lavere Priser. Det er ogsaa her Mellemstanden, der er Jødernes værste Modstandere, medens Bonderne kun blive dem fjendtlig ester særlig Ophidselse ovenfra.

Allerede i Juni 1848 under det frisindede Røre i Landet kundgjordes deres borgerlige Livestilling; men da Reaktionen snart efter sejrede, blev den ikke iværksat, og man vendte tilbage til de gamle Indskräknninger. 1860 stilledes paanh Friheden dem i Udsigt, men efterat Rumænien selv havde vundet baade indre Frihed og ydre Uafhængighed, glenttes Løsterne, og det skal siges til Skam for det saakaldte liberale Parti, at det netop har været dets ledende Mand, som haardest have forfulgt Jøderne og saaledes mest fornægtet deres egne Ungdoms-Grundsætninger. Ikke alene har Regjeringen mere end een Gang taalt, ja, billigt de Boldsgjerninger og Mishandlinger, som Pøbelen har ovet; men den har selv systematisk undertrykt Jøderne. Den har forbudt dem at kjøbe Landejendom og at tage Bolig paa Landet uden særlig Tilladelse; den har udelukket dem fra forskjellige Livsstillinger og indbringende Erhverv, og 1884 forbød den dem endog at drive Bissekram-handel, hvorved en Snes Tusind Familjer blev brodloze og et alvorligt Tab forvoldtes netop de Indbyggere, for hvis Skyld Forbudet gaves. Endvidere formentes det 1885 de jødisse Menigheder at opkraeve den tidligere Alsgift paa „koscher“ Kjød, hvorved de vedligeholdt deres egne Skoler og deres Fattigvæsen; der nægtedes dem Ret til at modtage Legater, fordi de ikke regne-

des for juridiske Personer, og der paa-lagdes Synagogerne Bghningsstøt, medens de kristne Kirker varer stattefri. Ja, endskjønt man bebrejder Jøderne, at de holde sig adskilte fra de øvrige Folk, lægger man dem dog Hindringer i Vejen for at vinde almindelig Oplysnings, idet man paa den ene Side lukker de særlige jødisse Skoler, fordi Lærerne ikke have den foreskrevne akademiske Dannelse, og paa den anden Side søger at holde de jødiske Børn borte fra de almindelige Skoler. Der har nemlig her som i saa mange andre Lande vist sig en stærk Lyst hos Jøderne til at lade deres Børn besøge de offentlige Skoler, og Brokdel af jødiske Børn er baade langt større, end den skulle være efter Folketallet, og raststigende, især i de højere Skoler.

Den Tankegang, hvorefter man i Rumænien gaar frem in mod Jøderne, er den samme, som følges i Rusland. Man behandler dem som Udlændinge, skjønt en stor Del af dem er født i Landet og kan godt gjøre det Samme for deres Forældre i flere Slægtled, og skjønt de i hvert Fald ikke have Hjemstavnssret i noget andet Land. Man paalægger dem alle Byrder, som om de vare indfødte, baade Skatter og Værnepligt, endskjønt Loven udtrykkelig fritager Udlændinge for Værnepligt; men man mener sig ikke pligtig at tilstaa dem Rettigheder. Endskjønt Europa's Stormagter 1878 paa Kongressen i Berlin fremsatte Krav om Jødernes Livestilling som Bilkaar for Godkjendelsen af Rumæniens Uafhængighed, undsaa Regjeringen og Kamrene sig ikke ved at omgaa det Løfte, der i saa Henseende blev givet, under Paaskud af, at det rumænske Folk ikke var i Stand til at optage i sig paa een Gang en saa talrig fremmed Besolning, og at der derfor maatte gaas gradvis til

Værks. At det kun var et Paaskud, ses bedst deraf, at man ikke fandt nogen Betænkelighed ved at tilstaa Zigøerne eller Bulgarerne Indfødsret, skjøndt de Begge ere lige saa fremmede og de Første næsten ligesaa mandsstærke. Og selve de Klasser af Jøder, som udtrykkelig ved Lov sit Tilsagn om straks at optages, nemlig Kjøbmænd og Fabrikanter, studerte Personer og de Soldater, der havde kjæmpet mod Thyrkerne 1877, selv de have kun for en meget ringe Del (som det synes knap 100 i de forløbne 12 Aar) faaet Indfødsret; Kommunalbestyrelserne næglede bl. A. vrangvillig de jødiske Soldater (henved 1000 i Tallet) de fornødne Beviser for at have gjort Krigstjeneste.

Den hele Adsfærd er et grovt Brud paa Tro og Love og sætter en hæslig Plet paa Rumæniens unge Frihed. Høvde man kun givet de Jøder, hvis Familjer bitterlig i Slægtled havde boet i Landet, Indfødsret og været frijsindet i Tilstaelsen heraf overfor alle dem, som paa en eller anden Maade havde vist sig at være nyttige Medlemmer af Samfundet, kunde det vel forsvarer, at man ikke straks havde optaget den hele jødiske Befolknings, som endnu ikke fuldt havde knyttet sig til Land og Folk. Men man gik saa vidt i sin Fordomsfuldhed, at en Jøde, der særlig havde udnyret sig i Krigen og var bleven Underlojtnant, efter Freden blev strogen af Hærens Rækker; senere vilde man endog nægte en Officer Borgerret, fordi han var af jødisk Byrd. Vigleedes udvistes 1885 aldeles vilkaarlig en halv Snes jødiske Førfattere af Landet, deriblandt en Dr. Gaster, som havde vundet Fortjenst-

medaljen for sine Skrifter om det ældre rumænske Sprog — han skal være den dygtigste Kjender heraf i vor Tid —, og som ved sin Doktorgrad skulde have haft Indfødsret i Følge Loven. Enkelte rumænske Statsmænd have dog taget til Orde imod disse Uretfærdigheder, hævdet Jødernes Fortjenester af Landets Opkomst og rost deres Flid og andre gode Egenskaber. I de senere Aar, da det konservative Parti har været ved Roret, er Forholdet blevet bedre og Vilkaarigheden ophört, men dens en ikke ringe Udvandring af Jøder har fundet Sted dels til Nordamerika, dels til Palæstina. I Længden vil Rumænien dog ikke kunne nægte Jøderne den samme Frihed og Ret, som tilstaaß dem i enhver anden civiliseret Stat.

I saa Henseende er Rumænien blevet aldeles overslojet af sin sydlige Nabo, Europas yngste Stat, Bulgarien, hvor Jøderne indtil Landets Frigjorelse fra Thyrkerne levede i den samme — man bør ikke sige undertrykte, men dog — tilsidefattede Stilling som i de fleste muhammedanske Lande. Ved Forfatningen 1879 fik de fuld Ligestilling, og de have allerede vundet enkelte Pladser i Nationalforsamlingen og i de større Byers Raad, samt offentlige Embeder; men de viste ogsaa 1885 deres Hengivenhed for Fædrelandet ved at udruste en egen frivillig Legion paa 500 Mand til Krigen mod Serbien. Vigleedes ere de ivrige for at lade deres Born gaa i de offentlige Skoler og oprette desuden selv saadanne for at giøre sig fulst verdigte til den Frihed, der er tilstaaet dem. Deres Tal er 24,000 eller 1 for hver 100 Indbyggere. (Sluttet.)

Blandingar.

Et usædvanligt og maa ske enestaaende Træf. Lørdagen den 6te Januar fædtes i Heber, Wasatch Co., Utah, en Dreng, som var baade Farsaderens og Morfaderens 50de Barnebarn. Forsaderen er Henry Clegg, Bisshop i Heber West Ward, og Morsaderen er J. M. Murdoch, Præsident over Højpræsternes Quorum i Wasatch Stav. Dette er et ligeaa mærkværdigt som enestaaende Træf, og det er Gjenstand for mange Bemærkninger blandt Medlemmerne af de respektive Familier. — Wasatch Wave.

En Orkan, der ikke har haft noget Sidesyklke i mange Aar, gik over Danmark den 12te Februar. Den varede i omtrent 12 Timer og anrettede betydelig Skade i Kjøbenhavn, og Beretningerne fra Landdistrikterne vidne om, at den ogsaa har hærjet der. Den strakte sig over til Sverige og over de nærliggende Farvande og har utvivlsomt forårsaget stor Skade paa Søen.

Dødsfald.

Elisabeth Jensen Kampmann, født i Skarp Salling, Danmark, den 15de Februar 1825, afgik ved Doden i Manti, Sanpete Co., Utah, den 30te November 1893. Hun annammede Evangeliet i 1877, var en trofast, standhaftig og stræbsom Kvinde og døde i fuld Tro paa Evangeliet med Haab om en herlig Opstandelse.

Nicoline Inger Monsen, født i Førde Sogn, Norge, den 14de Maj 1863, afgik ved Doden i Provo, Utah Co., den 29de December 1893, efter henved en Maaneders Sygeleje. Hun annammede Evangeliet i Bergen i 1888 og emigrerede til Utah 1890. Hun var Moder til seks Børn, hvoraf tre ere ilive; hun døde trofast i Evangeliet.

Gunhilda Larsen, født i Aker Sogn ved Christiania, Norge, den 19de Juni 1829, afgik ved Doden i Murray, Salt Lake Co., den 24de November 1893, efter 6 Maaneders Sygeleje. Hun var Moder til ni Børn, hvoraf fem ere døde. Bessignet være hendes Minde!

Henry Charley Olsen, Søn af Harald og Amalie Olsen, født i Kjøbenhavn den 26de December 1889, afgik her ved Doden den 1ste Februar 1894.

Innehold.

Evolutions-Theorien.....	145	Afløsning	154
Overbærenhed	149	Beskrifelse	155
Godt Humør	151	Uddrag af Korrespondance	155
Tankeprog	151	Korrespondance	156
Red. Anm.		Jøderne i Østeuropa	157
Veltalenhed	152	Blandingar	160
Ankomst af Missionærer	154	Dødsfald	160

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Borbing (B. Petersen).